

Den arabiske vår

Vil Den arabiske våren bli en kristen vinter?

Den arabiske vår består av en bølge av protester som begynte i desember 2010 i Tunisia, for så å spre seg til flere arabiske land. Den har gjort ende på regimene i Tunisia, Egypt og Libya. I Marokko, Algerie og Jordan har det blitt satt i gang reformer for å opprettholde sosial ro. I Syria, Saudi-Arabia og Oman har demonstrasjoner blitt undertrykket ved bruk av vold. Syrias president befinner seg i en vanskelig situasjon, men sitter fremdeles med makten. Landet opplever økende vold, inkludert angrep på kristne. Volden intensiveres også i Jemen og i Bahrain, men dette har ikke ført til endringer i samfunnsstrukturen.

Den arabiske vår ble hyllet som en sosial bevegelse som søkte å få en slutt på korrupsjon, fattigdom og brudd på menneskerettighetene. Men utfallet av revolusjonene vil sannsynligvis bli det motsatte av hva demonstrantene ønsket: *«Den arabiske verdens umiddelbare fremtid vil sannsynligvis utvikle seg til en kompleks maktkamp mellom hæren, levninger etter gamle regimer, og islamistene. De har alle røtter, ressurser, samt evne og vilje til å forme hendelsene. Der er mange mulige resultater – fra gjenopprettelse av gamle ordninger til militærkupp, fra ustyrlig fragmentering og borgerkrig til kryptende islamisering.»*¹

Den arabiske våren kan lett komme til å forverre situasjonen for kristne, hvis rettigheter til en viss grad ble ivaretatt under det autoritære styresettet. Anti-kristne oppfatninger er tiltagende, og man opplever økende vold både mot historiske kristne minoriteter og mot kristne fra muslimsk bakgrunn. Den økende innflytelsen til islamske grupper som Det muslimske brorskap i Egypt, Den islamske Frelsesfronten i Algerie og Salafistene vil sannsynligvis ha negative konsekvenser for kristnes posisjon. Noen analytikere ser til og med Den arabiske våren som opptakten til en «Kristen vinter», der undertrykkelsen av kristne minoriteter vil bli intensivert.

Egypt, hjemlandet til 75 prosent av Midt-Østens kristne befolkning, blir gradvis islamisert. De siste månedene har koptiske kristne blitt utsatt for voldelige angrep fra islamske grupper. Dette kulminerte i oktober, i «Masperomassakren», der 27 kristne ble drept og hundrevis av fredelige kristne demonstranter ble skadet. Militæret gjorde ingenting for å beskytte de kristne som ble angrepet, men deltok tvert imot i blodbadet. I Tunisia ble en katolsk prest fra Polen drept av ekstreme islamister. I Algerie innskrenkes de kristnes frihet mer og mer.

Avsettelsen av despoter som Gaddafi (Libya) og Mubarak (Egypt) har etterlatt seg et maktvakuum som sannsynligvis vil komme islamske fundamentalister til gode. Etter den mislykkede politikken til de tidligere myndighetene, fremstår islamistene for store deler av befolkningen som den eneste løsningen på problemer som fattigdom og arbeidsløshet. I Libya har overgangsregjeringen allerede annonsert at de vil innføre sharia-lover – i likhet med Ennahda-partiet i Tunisia, som etter valget der er det ledende partiet. I Egypt og Marokko har også islamistene stukket av med seieren i nylige

¹ Hussein Agha og Robert Malley, «The Arab Counterrevolution», *The New York Review of Books*, September 29, 2011.

parlamentsvalg. I Syria, som allerede er på randen av borgerkrig og hvor kristne opplever presset fra økende sunni-fundamentalisme, vil fremtiden – spesielt de kristnes – avhenge av om Al Assad beholder makten eller ikke.

Med unntak av Egypt, Marokko, Tunisia og Syria har de arabiske landene som er blitt påvirket av politiske omveltninger, ikke kommet dårligere ut på forfølgelseslisten enn før - noen av dem har til og med lavere plasseringer enn i fjor. Men de har alle noe høyere poengsum enn i 2011. At Egypt og andre land har klatret oppover på listen, forklarer hvorfor andre land havner lengre nede. Mens islamske fundamentalister har gått av med seieren i nylige valg, eller er kommet til makten på annet vis, og fremtiden ser dystert ut for kristne i regionen, vil tiden vise hvilke konsekvenser dette får for kirken. De fleste landene befinner seg fremdeles i en overgangsfase, og forfølgelseslisten tar ikke med i betraktning hendelser som har funnet sted etter 31. oktober 2011. Det er også vanskelig å skaffe pålitelig informasjon fra mange av landene, på grunn av sosial og politisk uro. Dette gjelder i særlig grad Syria.

Mange kristne emigrerer på grunn av den kaotiske og truende situasjonen i regionen, men den sakte men sikkert voksende gruppen av kristne fra muslimsk bakgrunn gir grunn til håp. Når vil denne vinteren være over? Når kan vi forvente en bedring i situasjonen for den kristne delen av befolkningen? Undertrykkelsen og forfølgelsen vil fortsette så lenge islamske fundamentalister greier å beholde makten. Dersom de islamske fundamentalistene skuffer de arabiske folk – noe som lett kan skje – er det håp om at situasjonen på lang sikt vil gjøre mennesker mer åpne for evangeliet.

Åpne Dører

Forfølgelseslisten 2012

www.opendoors.no